

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפני זרעו

ספר
חיים בזהר

דרשה מכ"ק האדמו"ר מהאלמין

בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזהר הרקיע

חוברת מספר 26

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובכ"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב בר יהודה 50

בת ים יצ"ו ארץ ישראל

טל: 052-7651911

תִּכּוּן הָעֲנִינִים

דְּרָשָׁה לְסְעוּדַת הַיֵּאֲרָצִיט שֶׁל הַבְּחוּר אֶרְזוּ כִּהְיוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּשִׁלוּב עִם שְׂמֻחַת
הַכְּנֶסֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְעֵלּוּי נִשְׁמָתוֹ בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ אֹר הַחַיִּים ד' סִיּוֹן
תשע"א לפ"ק
א
ב עֲנִינֵי הַכְּנֶסֶת סֵפֶר תּוֹרָה
ה עֲרֹךְ לַמּוּד שְׁעָה אַחַת זֶהר הַקְּדוֹשׁ
ח לִזְמַדֵי הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ יִהְיוּ הֵרֵאשׁוּנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ

וְכָל מִי דֹאשְׁתַּדֵּל לְקַרְא אֶת הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ אֶפִּילוּ בְּקִרְיָא לְבַד
וּבְגִמְגוּם, הֵרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפָרֵשׁ אֶת הַשֵּׁם, שְׂיֵשׁ כּוּחַ בּוּ לְעִשׂוֹת
נְסִים אֶפִּילוּ בְּלֵא יְדִיעָה, וַיִּגְו עָלָיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא [הַגְּהוּת
הַרְמ"ז (הַצֵּה"ק רַבִּי מִשָּׁה זְכוּתָא זִיע"א) דַּף קַע"ח ע"ב].

ספר חיים בזהר^[א]

**דְּרָשָׁה לְסַעֲדַת הַיִּאֲרָצִיִּים שֶׁל הַבְּחֹר אֶרֶז כִּהֵן עָלָיו הַשְּׁלֹם בְּשָׁלוֹם
עִם שְׂמֵחַת הַכְּנֶסֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְעָלָיו נִשְׁמָתוֹ בְּרֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן בְּבֵית
הַמִּדְרָשׁ אֹרֶחַ הַחַיִּים ד' סִיּוֹן תשע"א לפ"ק**

בְּרֵשׁוֹת הַרְבֵּנִים הַגְּאוּנִים הַחֲשׂוּבִים וְרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, בְּרֵשׁוֹת מְזִיבֵי הַרְבֵּים
הַמְקַרְבִּים אֶת אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַבִּינוּ שֶׁבְשָׂמִים עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֹּהַר
הַקְּדוֹשׁ, וּבְרֵשׁוֹת מִשְׁפַּחַת כִּהֵן הַחֲשׂוּבָה שְׂאֲרָגְנָה אֶת הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְרֵשׁוֹת
כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה.

הַתְּאֲסִפְנוּ כָּאֵן הַיּוֹם לְרַגֵּל הַכְּנֶסֶת סֵפֶר תּוֹרָה לְעָלוֹי נִשְׁמַת הַבְּחֹר הַחֲשׂוֹב אֶרֶז
כִּהֵן זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, תְּהֵא נִשְׁמָתוֹ צְרוּרָה בְּצֹרוֹר הַחַיִּים (להבחל"ח בן חיים
הַכֵּהן שְׁלִיט"א).

אִתָּא בְּגִמְרָא (שְׁבַת דף קנ"ג עמוד א'), שֶׁהַנֶּפֶטָר מְצִינָה אוֹתָנוּ לְהַתְּעוֹרֵר וּלְהַתְּחַזֵּק
בְּדְרָשָׁה, "אֲחִים בְּהֶסְפִּידָא דְהַתָּם קְאִימְנָא", וְהַנֶּפֶטָר שְׂרוֹי בִּינֵינוּ כְּעַת.
דְּבַר בְּעַתוֹ מַה טוֹב לְהַזְכִּיר כְּעַת אֶת מַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים, פְּעֻלוֹתָיו הַיְשָׁרִים, מְדוּתָיו
הַנֶּאֱצָלוֹת, וְלַהַעֲלוֹת זְכוֹרֵנוּ לְטוֹבָה, בְּמַעֲמַד כָּל בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה הַקְּרוּבִים.
וּבִדְאִי זֶה יִהְיֶה נַחַת רוּחַ לְנִשְׁמָתוֹ. וּמִמֶּנּוּ יִלְמְדוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ לְהַתְּחַזֵּק בְּתַקּוֹן
הַמְּדוּת וְהַמַּעֲשִׂים.

נְדִגְיָשׁ שֶׁהוּא הָיָה בַעַל חֶסֶד גָּדוֹל וּבַעַל מְדוּת טוֹבוֹת לְהַפְּלִיא. אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף
שְׁלוֹם. נוֹלַד בְּפָרְשֵׁת פְּנִיחָס שְׁכֵתוֹב בַּתּוֹרָה "לְכֵן אָמַר הַנְּנִי נַתַּן לוֹ אֶת
בְּרִיתִי שְׁלוֹם". וַיֵּשׁ לְרִמּוֹ כָּאֵן דְּבַר נִפְלָא, שֶׁ"פִּינְחָס" גִּימְטְרִיָּה "אֶרֶז" (208) וְכֵן
"חֶסֶד יִסּוּבְכְּנוּ" (208) וְכֵן "נַחְמוּ נַחְמוּ" (208), בִּדְאִי הַנַּחְמָה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵר
שֶׁיְכוּלָה לְהִיּוֹת הוּא כְּשֵׁרוּאִים שֶׁהָיָה לוֹ נִשְׁמָה גְּדוּלָה וּגְבוּהָה. וְנִפְטָר בְּפָרְשֵׁת
בְּהַעֲלוֹתָ, פְּרָשָׁה שֶׁל אֶהֱרֹן הַכֵּהן כְּדַכְתִּיב (בַּמִּדְבָּר פָּרָק ח' ב'): "דְּבַר אֵל אֶהֱרֹן
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּר אֵל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְוָרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנְּרוֹת".
וְהַנֶּפֶטָר הָיָה כִּהֵן וְאוֹחֵז בְּמַדַּת אֶהֱרֹן הַכֵּהן, אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם.

הערות

א. "חיים בזהר" = בגימטריה 288 = בגימטריה אָחַד = פֶּרַח = רִפְ"ח = וְעַם הַכּוֹלָל = טָרַף, לְרִמּוֹ שֶׁבְּרַגַע
אָחַד שְׁלוֹמִידִים זֹהַר הַקְּדוֹשׁ אֶתָּה מַעֲלָה הַרְפַּח נִיצוּצֵי קִדְשֵׁינִי וּמִתְקוֹן אֶת הָעוֹלָם וּמִפְּרִיחַ אֶת
הַשְּׂמֵמָה וּמוֹלִיד פְּרוֹת וְשִׁפְעַת קְדוֹשׁ לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, וּפְרִינְסָה לְכָל הַיְהוּדִים בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׂמִיּוֹת,
וּכְכַל שְׂרִיבֵי הַלּוּמִדִּים בְּן יִתְרָבָה הַשִּׁפְעַת וְתַבּוּאָה הַגְּאוּלָה הַשְּׁלֵמָה בְּרַחֲמִים, אָמֵן.
וְכֵן מִרְמֵז עַל הַפְּסוּק (בַּמִּדְבָּר פָּרָק יז כג) "וַיְהִי פֶרַח מִטָּה אֶהֱרֹן לְבֵית לֹוִי וַיֵּצֵא פֶרַח וַיִּצָּץ צִיץ
וַיִּגְמַל שְׁקֵדִים", שֶׁעַל יְדֵי לְמוֹד הַזֹּהַר"ק, זוֹכִים לְשִׁפְעַת קוֹדֶשׁ וּלְגֻאֲלָה הַשְּׁלִימָה בִּב"א.

ויש לרמוז על הפסוק: "בהעלתך את הנרות" - נר ה' נשמת אדם, שבזה הפרשה עלתה נשמתו לגנוי מרומים, וצריכים אנו ללמד ממדותיו הטובות כדי לזכות ל"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". כידוע הרשב"י זיע"א נקרא בזוהר הקדוש "בוצינא קדישא", ובתרגום ללשון הקודש "המנורה הקדושה", דהינו שהוא מאיר את כל שבעת הנרות, הינו הספירות הקדושות. והרשב"י זיע"א האיר אור בשבעת הימים (הספירות) על ידי האור הגנוז שבתורה.

עוד יש לרמוז "ארז" הם אותיות "זהר" (כי אות א' ואות ה' מתחלפות). וכן ארז עם ג' אותיות ועם הכולל (212=208+3+1) גימטריה "זהר". ובודאי עתה שכל אחד מהצבור יקבל עליו ללמד זהר הקדוש וגם לזכות אחרים ללמד, יהיה זה עלוי הכי גדולה שיכולה להיות לנשמתו הטהורה.

ענין הכנסת ספר תורה

נדבר קצת בענין הכנסת ספר תורה.

מצות עשה מן התורה שכל יהודי יכתב לעצמו ספר תורה, שנאמר (דברים לא ט): "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת". וכונת התורה לצוות על כל אחד ואחד מישראל שיכתב לעצמו את כל התורה שכוללה בה שירת האזינו. ואפילו אדם שירש מאבותיו ספר תורה כשר, אינו יוצא בזה, אלא מצוה עליו לכתב את התורה בעצמו (סנהדרין כא, ב), וכל המקום מצוה זו מעלה עליו הכתוב כאלו קבל התורה מהר סיני (מנחות ל). איתא מי שחננו ה' שיש יכלת בידו ראוי לו שלא יעבור מלקיים מצוה זו, כי אמרו בזוהר הקדוש שאפילו על מצוה אחת שיכול לקיים ואינו מקיים חוזר לבא עליה בגלגול.

נסתפקו הפוסקים, מה המשמעות של הצווי לכתב את התורה. לדעת הרמב"ם, עקר המצוה היא שכל יהודי יכתב לעצמו את ספר התורה בדיו על קלף כשר, לכן גם כיום שהלמוד מתוך ספרים מדפסים, מצות כתיבת ספר התורה בקלף נשארה במקומה.

אולם לדעת רבנו אשר (הל' ס"ת א), עקר המצוה נועדה כדי לאפשר לכל יהודי ללמד את התורה, לכן כיום שלומדים בספרים אחרים, מצות עשה על כל יהודי לקנות ספרים שילמדו בהם הרבים. כגון: חמשה חומשי תורה, משנה, תלמוד, זוהר הקדוש. כדי שיוכלו להגות בהם. כלומר לדעת הרא"ש, עקר מצות כתיבת ספר תורה - היא כדי לסייע ללמד, אם כן לאחר שהתר לכתב את התורה שבעל פה, המצוה כיום היא לקנות ספרי קודש לצורך הלמוד.

ולהלכה פוסקים כשתי השיטות. א. שיש מצוה על כל יהודי שידו משגת לכתב ספר תורה בקדשה על קלף כשר. ב. מצוה על כל יהודי לקנות ספרי קודש כדי שילמדו בהם. ובפרט ספרים שאינם מצויים אצל כל אחד, וכן ספרים שמקורבים את ישראל לאביהם שבשמים, ובפרט את ספר הזוהר הקדוש, שעל ידו נגאל ברחמים.

הַרְעִיָּא מְהִימְנָא [הוא מִשָּׁה רַבְנּוּ ע"ה] מְצוּה אֹתָנּוּ לְלַמּוּד זֹהֵר הַקְדוּשׁ דְּוּוּקָא, שְׁתוּרַת הַרְשָׁב"י מְאִיר עַד סוּף הַדּוּרוֹת, וְצָרִיךְ לְלַמּוּד וְלֹא לְתַתּ מְנוּחָה לְקָדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁיִגְאַלְנוּ (זוהר פְּנֵחַס ריט.).

מזרי ורבתי, עומדים אנו כעת בשלשת ימי הגבלה ערב חג מתן תורתנו. ואנו צריכים להתבונן מה עלינו לעשות בכדי לזכות לקבלת התורה.

בואו ונראה מה היה בקבלת התורה. כתוב בזהר הקדוש בפרשת בהעלתך (דף קנב.) וזה לשונו: "חפמיין עבדי דמלכא עלאה", [חכמים הם העבדים של מלך העליון], "אינון דקיימו בטורא דסיני", [אותם שעמדו על הר סיני], "לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש" וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבספורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והפגנות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה].

ואמר המעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני].

"ולזמנא דאתי, זמינין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא" [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות ועלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה. (הבאור מהפרוש מתוק מדבש)].

ואומר הגה"צ הרב יהודה פתיה זי"ע: ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם וינעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסיים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואיתא בזהר פרשת חיי שרה (ק"ל ע"ב), שאין מקום פנימי בכל המקומות בגן עדן כמו המקום הגנוז לאלו שיודעים את הסוד ויודעים להדבק בה' יתברך... ואלו שעמלים להבין את תורת הסוד... הם אלו שהשם יתברך משתבח בהם בכל יום, הם אלו שעולים בין העליונים הקדושים והם נכנסים בכל השערים של גן עדן העליון ואין מי שימחה בידם. כמה גדול חלקיהם וזכותם בעולם הזה ובעולם הבא.

כעת ברור ביותר מה צריכה להיות ההכנה שלנו ל"קבלת התורה".

נציטט בלשון הקדש מה שכתוב בזהר פרשת וירא (דף צט ע"ב), רבי אבא פתח ואמר (תהלים כד): "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו". בא וראה,

כל בני העולם לא רואים על מה עומדים בעולם, והימים הולכים ועולים ועומדים לפני הקדוש ברוך הוא כל אותם ימים שבני אדם עומדים בהם בעולם הזה, שהרי כלם נבראו וכלם עומדים למעלה. ומנין לנו שנבראו? שכתוב (תהלים קלט) "ימים יצרו".

וכשמגיעים הימים לעלות מן העולם הזה, כל הימים קרבים לפני המלך העליון. זהו שכתוב (מלכים-א ב): "ויקרבו ימי דוד למות". "ויקרבו ימי ישראל למות". משום שפאשר בן אדם הוא בעולם הזה, אינו משגיח ולא מתבונן על מה הוא עומד, אלא כל יום ויום חושב כאלו הוא הולך בריקנות, שהרי כשהנשמה יוצאת מן העולם הזה, לא יודעת לאיזו דרך מעלים אותה. שהרי הדרך לעלות למעלה למקום שאור הנשמות העליונות מאירות, לא נתן לכל הנשמות, שהרי כמו שהוא ממשיך עליו בעולם הזה, כך נמשך לאחר שיוצא ממנו.

בא ראה, אם בן אדם נמשך אחר הקדוש ברוך הוא ותשוקתו אחריו בעולם הזה, אחרי זה כשיוצא מהעולם, הוא נמשך אחריו, ונותנים לו דרך לעלות למעלה אחר אותה משיכה שנמשך ברצון כל יום בעולם הזה.

מבואר בדברי הזוהר כאן:

א: צריך שמימי בזה העולם יהיו מלאים, לכן יש למלאות אותם עם הדבר היקר ביותר דהינו, למוד הזהר כאשר בארנו.

ב: אחרי כל מה שנמשך האדם בחייו כך נמשך אחרי פטירתו, וכאשר יתקשר ויתדבק בחייו לנשמת הרשב"י על ידי למוד הזוהר הקדוש, יזכה בעולם הבא ללמוד בישיבת הרשב"י ז"ע. ובפרט מי שזוכה ומדפיס את ספרי הזוהר זוכה להדבק ברשב"י ויזכה להיות עמו במחצתו.

מורי ורבותי יהודים יקרים! הזמן הולך ואוזל, ששת אלפים שנות בריאת העולם הולכים ומסתיימים עוברים, חולפים ביעף, חייבים אנו לעצור ולהתבונן: נחפשה דרכינו ונחקורה, על מה ולמה כל יום שעובר גרוע מחברו? מדוע התורה הנלמדת, כבכול אינה מגינה ומצילה מכל הפגעים הרעים? למה השכינה בוכה ומיללת וצועקת ואנחנו לא נושענו?

איתא בתקוני זהר (תיקון מג): ועוד מי שגורם שתסתלק הקבלה והחכמה (זוהר, פנימיות התורה). מתורה שבעל פה ומתורה שבכתב, וגורם שלא ישתדלו בה, ואומר שאין אלא פשט בתורה ובגמרא (לומדים רק פשט התורה והגמרא כל היום, והמבין יבין), בודאי הוא יסלק את המים מההוא נהר ומההוא גן. אוי ואבוי לו, טוב שלא נברא בעולם, ולא ילמד אותה תורה שבכתב ושבבעל פה, ונחשב לו כאילו החזיר את העולם לתהו ובהו, וגורם עניות בעולם וארץ הגלות!! ובתקון ל' איתא: אוי לאלה שעובדים את השכינה ביובש, ולא משתדלים בלמוד חכמת הקבלה, אבוי להם שגורמים עניות, וחרב ובהה (מלחמות) והרג ואבדן בעולם, ומסלקים את רוח המשיח.

בַּיָּמִים הַקְּשִׁים הָאֵלוּ הַעֹבְרִים עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל, ה' יִצְלֵנוּ, וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מַה יֵּלֵךְ יוֹם, וְרַבִּים שׂוֹאֲלִים וּמְבַקְשִׁים עֲצָה וְתוֹשִׁיָה בְּמַה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שְׁמַיִם וּלְכַבֵּט כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת ה"י. בּוֹדְאֵי צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְלַמּוֹד בְּדַבְרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתָּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א, הַמְבַטֵּיחַ שְׁבֻזְכוֹת הַקְּרִיאָה בְּסִפְרָה הַזֹּהָר (אף ללא הַבְּנָה כָּלל כִּפְדוּעַ מִדְּבַרֵי רַבּוֹתֵינוּ) נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וְכֹדְאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחַק. וְרוֹאִים מְזֶה בְּעֵלִיל שָׂרָק בְּזִכּוֹת הַקְּרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסִפְרָה הַזֹּהָר נִזְכָּה וְנִגָּאֵל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צְרוּת וְיִסּוּרִים רַח"ל.

אָמַר הַנְּבִיא עֲמוֹס (ח' יא- יב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה' אֱלוֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בָּאָרֶץ לֹא רָעַב לֶחֶם וְלֹא צָמָא לְמַיִם כִּי אִם לִשְׁמַע אֶת דְּבַרֵי ה' וְכו'".

אֲנִי רוֹאִים זֹאת בְּמִצִּיאוֹת שְׁמַכְל קְצוּוֹת הָאָרֶץ דּוֹרְשִׁים וּמְבַקְשִׁים שׁוֹלְחִים פְּקֻסִים וּמִתְקַשְּׂרִים לְבַקֵּשׁ אֶת דְּבַר ה', לְבַקֵּשׁ סִפְרֵי זוֹהַר, קוֹנְטְרָסִים וְכוּ'. הַצְּמָאוֹן הוֹלֵךְ וְגָדֵל לְשִׁמוּעַ אֶת דְּבַר ה'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי הֵכִיִן רְפוּאָה לַמִּכָּה "הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ", שְׁבוּ נוֹכַח כַּעַת בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן לְהִתְחַזֵּק בְּאֲמוּנָה וּלְזִכּוֹת לִירְאַת שְׁמַיִם. וּלְזִכּוֹת לְלַמַּד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ. וְעַל יְדֵי לְמוּד הַזֹּהָר, נִזְכָּה לְחֹזֵר בְּתוֹשֻׁבָה שְׁלֵמָה. כִּי בְּלִי זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ, אֵי אֶפְשָׁר לְזִכּוֹת לִירְאַת שְׁמַיִם. וְכוּ וְנִצָּל וְכוּ נִגָּאֵל. כְּמוֹ שֶׁכָּתְבוּ כָּל הַצְּדִיקִים, תְּלַמִּידֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב, וְעוֹד. וְכַרְוֵךְ ה' שֵׁשׁ בְּדוֹרְנוֹ כָּל כֶּף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים שֶׁסִּיְמוּ אֶת הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ אֶלְפֵי פְעָמִים.

מוֹרֵי וְרַבּוֹתֵינוּ!!! אֵלוּ שְׁלוֹמְדִים זֶהֱרַק יִנְצְלוּ מִהַמְּבוּל כְּמוֹ נַח בְּתַבָּה וְיִנְצְלוּ מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג (תִּיקוֹ"ח ע"ב ע"ד, זֶהֱרַק נְשֵׂא). נִצּוּלִים מִכָּל פְּגָעִים רָעִים (תִּקוֹ"ז, כְּגוֹן הִיָּרָק). זֹכִיִם לְהִשְׁבֵּת הַקְּטְרוּגִים, מְבַטְלִים אֶת הַקְּלָפוֹת וּמְבִיאִים אֶת הַמְּשִׁיחַ (הַגַּר"א-אָבוֹ שְׁלֵמָה, חֶסֶד לְאַבְרָהָם, דַּגְמִיא שְׁמִינִי). מְטַהֵר וּמְקַדֵּשׁ הַנִּפְשׁ (פְּלֵא יוֹעֵץ). מְקַרְבִּים אֶת הַגְּאֻלָּה וְעוֹשִׂים נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרָם (מִקַּ"מ לְתִיקוֹ"ז). הֵם לְבַד זֹכִיִם שֶׁתְּפִלּוֹתֵיהֶם נִשְׁמָעוֹת וּמִתְקַבְּלוֹת (ר"י אַבּוּחֶצִירָא, "בְּגִדֵי הַשֶּׁרֵד"). רַק הֵם נִקְרָאִים עוֹבְדֵי ה' לְשֵׁם שְׁמַיִם, שְׁלֵא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס. וְזֹכִיִם לְקַבֵּל פְּנֵי שְׂכִינָה, וּמְרוֹאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ (רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי, פְּרָקֵי אַבוֹת). כְּשִׁיבּוֹא הַמְּשִׁיחַ יֹאמַר עֲלֵיהֶם: "בְּזִכּוֹתֶיךָ הַנְּעִתִי! לֵךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגְאֻלַת הָעָם!".

עֲרַךְ לְמוֹד שְׁעָה אַחַת זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ

בְּחוּל: כְּמוֹ שְׁנָה שְׁלֵמָה לְמוֹד נִגְלָה. בְּשִׁמְחָה: כְּמוֹ אֶלֶף שְׁנָה. בְּצַעַר: כְּמוֹ מֵאָה אֶלֶף שְׁנָה. בְּשִׁבְת: כְּמוֹ אֶלֶף שְׁנָה תּוֹרָה. בְּשִׁמְחָה: כְּמוֹ מִלְיוֹן שְׁנָה. בְּצַעַר: כְּמוֹ מֵאָה מִלְיוֹן שְׁנָה תּוֹרָה (הַרִי"ח הַטּוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אַבְדֵּר"ג).

מִמֵּשׁ תַּעֲנוּג לְרֵאוֹת שְׁמִתָּאֶסְפִּים יְהוּדִים בְּכָל בֵּיתֵי הַכְּנִסְיוֹת וּבֵיתֵי הַמְּדַרְשׁוֹת, לְלַמּוֹד כָּל שִׁבְת קוֹדֵשׁ זֶהֱרַק הַקְּדוֹשׁ.

וּבְלִמּוֹד בְּמִנְיָן מְקַבְּלִים שְׂכָר כְּפוּל אֶלֶף, כִּי "כָּל בֵּי עֲשָׂרָה שְׂכִינְתָא שְׂרִיא". וְ"כָּל מַה דִּיְהִי מִשְׁמִיא נּוֹתָנִים בְּאֶלְפֵי" (זוֹהַר"ק פְּרָשַׁת וַיֵּצֵא דָף קס"א עֲמוּד א').

ובזכוי הרבים עוד פעם כפול אלה כדאיתא במדרש רבא (שיר השירים פרשה ח' פסקא ט"ז) על הפסוק (ח' י"ב) "כרמי שלי לפני האלה לך שלמה ומאתים לנטרים את פרי", רבי אלכסנדר אומר אין הרב נוטל שכר של תלמודו עד שישלימו לאחרים מה טעם האלה לך שלמה, רבי חזא בריה דרבי אבא דיפו אמר, הלומד תורה בצער, נוטל אלה. שלא בצער, מאתים נוטל בשכרו. ממי את למד משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי, שבטו של נפתלי על ידי שהיו עוסקים ולומדים תורה בצער, נטלו שכר אלה, הלא הוא דכתיב (ד"ה א' י"ב) "ומנפתלי שרים אלה". אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו לומדים תורה שלא בצער נטלו שכר מאתים, שנאמר (שם) "ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם". - רבי יודן בשם רבי בון אמר, הלומד תורה שלא במקומו נוטל שכר אלה ובמקומו נוטל שכר מאתים. וממי את למד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי. שבטו של נפתלי על ידי שהיו למדין תורה שלא במקומו נטלו שכר אלה, הלא הוא דכתיב "ומנפתלי שרים אלה". אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה במקומו נטלו שכר מאתים, שנאמר "ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם". ובמדרש זוטא (קהלת פרשה ה'): רבי יעקב אמר בשם רבי יוחנן למד ולא למד אין לך הבל גדול מזה^[ב]. מכאן אמרו אין הרב נוטל שכר תלמידיו עד שילמדנו לאחרים, שנאמר "האלה לך שלמה" וגו' (שיר ח' י"ב).

העולה מכאן שהמוכח את הרבים שילמדו בצבור זהר הקדוש בשבת קודש שעה, עולה לו כמו למוד תורת הנגלה 100,000,000,000 שנה ובמלים מאה טריליון שנות תורה!!! [ויכל אתה לזכות לזה בקלות אם בעל נפש אתה]. ובוהר רעיא מהמנא פרשת משפטים (ק"ט), כתב שישאל שהם נקראים "אילת" הם נרדפים מפני הרשעים, ואז יתעורר נפתלי שהוא "אילה שלוחה הנותן אמרי שפר", (יש לרמוז שנפתלי הם אלו שמוסרים נפשם ומצערים עצמם לזכוי הרבים, הם זוכים לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח) והוא יעורר את המשיח בן דוד שהוא מצד ימין עין שם. ועתה מובן למה דוקא האוחזים במדת נפתלי (שהם מוכי הרבים בלמוד התורה ואינם נחים במקומם) הם אלו שמעוררים את הגאולה ובזכותם המשיח בא.

הערות

ב. אמרו חז"ל בפרקי אבות (פ"ג י"ז): אם אין קמח אין תורה ואם אין תורה אין קמח, ובאר בספר "מצא חן במדבר", "קמח" גימטריה 148 למ"ד במילואה גימטריה 74. פעמים למ"ד = 148, לרמוז שצריך שני למד, שזה ללמד וללמד, ורק אז זוכה לתורה. זהו הפנה אם אין קמח אין תורה, כדאיתא במדרש קהלת הנ"ל. "ואם אין תורה" פרוש תורה לשמה, אז אין קמח. כמו שכתב האור החיים הקדוש פרשת תרומה, שרק תורה לשמה מצילו מהיצר. ויש לרמוז "קמח" נוטריקון מלחמה קדושה, שרק בזכות תורה לשמה זוכה לחום את מלחמות הקדושה, עד כאן לשונו. ומבאר בספרים הקדושים (עין בספר אור הזוהר), שרק לומדי הזוהר זוכים לתורה לשמה. וכן כתב רבי אברהם אזולאי ז"ע בפרושו על פרקי אבות, וכן כתב הצדיק רבי אליעזר פפא ז"ע בספרו "פלא יועץ", שרק הדבקים בתורת הרשב"י זוכים לעבוד את השם שלא על מנת לקבל פרס.

הג'ר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו. אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות. וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב. וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה" ולקרב הגאולה - הנך יכול להיות שתף במפעל הזוהר העולמי ולזכות את כל היהודים בלמוד הזוהר הקדוש על ידי חלוקת ספרי מפעל הזוהר "ערפה של שעה", תיקוני זוהר, אדרא, תיקוני זוהר המחולק, ועוד ספרים נפלאים. אשר לא נראו בכל העולם כלו. כגון, זוהר המחולק לתתק"ס חלקים, שבזה מטהר את העולם כלו, ותכף ומיד נגאלים. ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזוהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה. ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שייקפו לזכותך בודאות!!!

ובספר קול התור שחבר הצה"ק רבי הלל ריבלין משקלוב זצ"ל, שחבר ספר זה על פי תורת רבו הגר"א זיע"א. כתב: שאחד מהתפקידים של משיח בן אפרים הוא "פּעֵנֵחַ רֵזָא" ללמד לדור סודות התורה ובכך הוא לוחם נגד העמלק והערב רב שבדור. [סמ"ך ו"ו דל"ת בגימטריה משיח בן יוסף = 566]. עד כאן דבריו הקדושים. ויש לרמז כי "שמעון בן יוחאי" עם מספר האותיות ועם הכולל (533+12+1) עולה בדיוק 566^[1] וזהו רמז נורא ונפלא שהמלחמה העקרית נגד עמלק והערב רב הוא לגלות ולפרסם את תורת רבי שמעון בן יוחאי שבזה מכניעם ומבטלם. ופוק חזי כל מי שנפשו טהורה חושק אל הלמוד הקדוש הזה, ומאד חפץ לפרסם את הרשב"י בעולם אשר בזה תלויה כל הגאולה השלמה ברחמים, ומי שעומד מן הצד וקל וחמר אם מפריע ללמוד הקדוש הזה צריך לבדוק אם לא נדבקה בו קלפת הערב רב, ורגליו לא עמדו על הר סיני^[2].

עתה צריך כל אחד להחליט האם הוא שייך למי שרוצה לזכות למאה טריליון שנות תורה, ולהביא את המשחה, או חס ושלום לפול לקלפת הערב רב, כי זה כנגד זה עשה האלקים. והבוחר בקדש הוא חושק לזכות את הרבים וזכות הרשב"י תעמד לו ולזרעו עד עולם בזה ובכא.

רואים מזה עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזוהר, אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש. "אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסייע בכל מה דאפשר,

הערות

ג. וכן "תהלה יה הללויה" = 566, לרמז שהשבח והנחת רוח להשם יתברך הכי גדול הוא בלמוד הזוהר הקדוש. וכן "תיקון" = 566, לרמז שהוא התקון הכללי והפרטי לנשמת ישראל. וכן "תינוק" = 566, לרמז שבבלמוד הזוהר הקדוש זוכה לתשובה מאהבה, ונטהר ונזדבב כנשמת תינוק הנוול.

ד. פדכתב הצדיק המקובל רבי יהודה פתיה זי"ע על הפסוק "כי יראתם מפני האש": "אך מי שנפשו טהורה מוסר נפשו על הלמוד הקדוש הזה" (הובאו דבריו בספר הזוהר ויהר סיני, קחנו משם).

והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורייתא לאוקמא שכינתא מעפרא".

וכעת אין לשום יהודי תרוץ מדוע לא ילמד זוהר הקדוש, אלא כל ישראל חברים מקשיבים ולומדים זוהר הקדוש ומקימים דברי אלקים חיים, מפני משה רבנו ע"ה, שאמר: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (רעיא מהימנא נשא קכ"ד).

לומדי הזוהר הקדוש יהיו הראשונים לקבל פני משיח

ואלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים לקבל פני משיח. וכשיבוא יאמר להם יישר כחכם שזרוזתם הגאלה. ובזכותכם העולם קיים, ובא על תקונו השלם.

הלואי שגזקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתיי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום זוהר הקדוש וכה גלה כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח. וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביפיו יבוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקנו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, יגלה כבוד מלכותו עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו.

נתפלל יחד להקדוש ברוך הוא שיעזר לנו גם השנה לקבל את התורה הקדושה על כל חלקיה עם תורת הסוד מחדש מתוך טהרת הלב, מתוך אהדות, מתוך הכנעה וענוה, ועל ידי קדוש השם הגדול והנורא היוצא מהקבוץ הקדוש הזה, נזכה לברכת: "וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו", בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

